

Un quart espai: el revulsiu després d'un any de depressió

written by Guillem López Sanz | 3 de novembre de 2018

Ara sí, l'independentisme s'ha proposat avançar després de retrocedir durant un any sencer. Malgrat podria discutir-se que determinades estratègies pretenguin realment la independència, sembla que almenys els ciutadans poden a poc a poc posicionar-se i/o il·lusionar-se per algun dels camins proposats.

És en aquest context on es podria consolidar, almenys en l'opinió pública, un quart espai independentista. És complicat de numerar si tenim en compte que el PDeCAT, com a tal, sembla haver reulat i gairebé ni es reivindica com a independentista, regalant aquest paper a la Crida. Però, per facilitar-ho, partirem de la premissa que d'una forma o altra la Crida ocuparà l'espai del PDeCAT dintre de l'independentisme a l'estil de Junts per Catalunya (és a dir, combatent per l'hegemonia centralista del procés amb ERC).

Però, cal aquest quart espai? No existeix el seu projecte, o no és defensable, a través d'ERC, Crida o CUP? En primer lloc, és necessari recordar que el mapa de partits independentistes no s'ha mantingut estable. Fa uns deu anys, ERC era l'únic partit amb representació al Parlament que es reivindicava com a tal, malgrat pactar el tripartit. Després, el 2010 va aparèixer un actor fonamental per a reivindicar un independentisme desacomplexat, per molt que a vegades folklòric, com va ser Solidaritat. Va ser a partir del 2012 que la CUP va substituir Solidaritat al Parlament amb un independentisme d'esquerres fort i unilateralista. I va ser el 2015, amb Junts pel Sí, que Convergència (posteriorment ja PDeCAT) va sumar-se al projecte obertament independentista. Per tant, si ens hem fet més forts amb el revulsiu dels nous actors i les noves visions, per què ens hauria d'espantar un

quart espai?

I, per què negar-ho? El sistema de partits independentistes comença a ser reconegut com un dels problemes del procés. Els seus interessos electorals i econòmics, que justifiquen la seva lluita per l'hegemonia, són una roda que tritura idees, conceptes, persones i talent. Aquest fet, ara mateix, està portant a una [degradació](#) exasperant de les institucions catalanes, que han perdut la seva veu i la seva força per esdevenir seus reals de poder. És necessari, doncs, que d'una forma o altra, es lluiti per evitar aquesta degradació, fiscalitzant i participant.

Perquè cal canviar la cultura política que ens ha portat fins aquí. Si venim, venim a fer-ho diferent. El plantejament de les [primàries](#) com a model per a generar aquest espai és un plantejament sincer, de retiment de comptes i, sobretot, de maduresa. Perquè el procés es caracteritza pel seu infantilisme; pels somriures davant problemes complexos que requerien una ciutadania informada que només rebia promeses i jugades mestres que mai podien ser explicades. Les primàries, amb la cultura política que se'n deriva i que ha de ser inevitable, fiscalitzen el poder i donen la veu als mateixos que volen respostes, els ciutadans actius i participatius.

Aquest quart espai no assumeix que les coses es faran millor, però assegura que el diàleg entre governants i governats serà real, perquè entre tots decidiran quant es confondran aquests dos subjectes. I no, aquest espai no exclou a ningú, ni tan sols els partits. Ni tampoc renega dels líders que ens han portat fins aquí. Reivindiquem-los, si us plau, però no idolatrem a qui s'equivoca perquè si ells no ho aconsegueixen, caldrà que entre tots ho fem possible.

Per tot això, no és casual tampoc que aquest espai es presenti ara. Ni és casual que persegueixi controlar els Ajuntaments. Perquè aquesta roda de degradació només pot ser aturada des d'allà on queda encara un reducte de sobirania, com són les

viles i els municipis. Des d'allà vam fer possible ser sobirans per un dia, el primer d'octubre. Ens pertoca tornar a ser-ho. I aquest pot ser el revulsiu que l'independentisme necessitava després d'un any de depressió.